

18. јуна 2014. године реализован је наградни излет за ученике који су разред завршили са одличним успехом и без неоправданих изостанака, као и победници реализованог пројекта за ученике првих разреда „Здрав живот у здравој средини“. Излет је обухватио посету Стопића пећини и слободан обилазак Златибора. У сарадњи са Угоститељско туристичком школом из Чајетине организован је ручак у школском ресторану на Златибору.

На излет је ишло 46 ученика:

1. Јовановић Јован 1с1,
2. Јокић Данијела 1с1,
3. Милорадовић Филип 1с1,
4. Поповић Владе 1с1,
5. Живковић Ђорђе 1с2,
6. Монић Драган 1с3,
7. Вукадиновић Никола 1с3,
8. Шишовић Ненад 1с3,
9. Курћубић Стефан 1с3,
10. Митровић Драгана 1с3,
11. Пушичић Катарина 1с3,
12. Радовановић Стефан 1с3,
13. Савић Слободан 1с3,
14. Топаловић Стефан 1с3,
15. Маринковић Владе 1с4,
16. Дедић Маријана 1с4,
17. Старчевић Лазар 1с4,
18. Васиљевић Лазар 2с1,
19. Милосављевић Ненад 2с1,
20. Миловановић Немања 2с1,
21. Узуновић Стефан 2с1,
22. Поровић Белмин 2с1,
23. Арсенијевић Данијела 2с3,
24. Маринковић Данијела 2с3,
25. Цветковић Немања 2с4,
26. Мујезиновић Аднан 2с4,
27. Јовановић Дарко 2с4,
28. Милосављевић Дарко 3с1,
29. Тешић Ирена 3с3,
30. Јездић Александра 3с3,
31. Пујовић Маријана 3с3,
32. Арсић Милица 1т1,
33. Жунић Рајка 1т1,
34. Глушчевић Александра 1г1,
35. Терзић Катарина 1г1,
36. Јовановић Ђорђе 2г1,
37. Бјелић Никола 3г2,
38. Петровић Никола 3г2,
39. Пурић Игор 3г2,
40. Бабић Јелена 4г1,
41. Пенезић Иван 4г1,
42. Дидановић Горица 3ф1,
43. Зечевић Ђурђа 3ф1,
44. Радовановић Милица 1сц2,
45. Радојчић Верица 1сц2,
46. Миловановић Марина 2сц и
47. наставник Петровић Миланка.

Златибор

Златибор је планина у Србији која се простире на око 1000 km², дуга је 55 km, а широка 20 km. Пружа се правцем северозапад-југоисток. Златибор се налази на северном делу области Стари Влах, на граничној области између Рашке, Херцеговине и Полимља. Обухвата пределе три општине: Чајетине, део општине Ужице (Креманска област) и мањи део општине Нова Варош (Муртеничка област). Административни центар Златибора је Чајетина.

Јужна и источна граница Златибора су реке Увац и Велики Рзав. На западу се граничи са Републиком Српском и селима Мокром Гором, Семегњевом и Јабланицом. Преко Златибора пролазе значајни магистрални путеви и пруге. Најближи већи град је Ужице.

Постоји више претпоставки о пореклу имена Златибор. У средњем веку овај крај се налазио у оквиру жупе Рујно, административне области Рашке, па је цели Златибор носио то име. Оно потиче од кржљаве биљке руја која се користила за бојење, штављење коже и

извозила се у Дубровник, а данас расте само у Семегњеву, Стублу и Увцу. Од 18. Века све више се користи назив Златибор. Године 1855. приликом нове административне поделе Србије, Рујански срез је подељен на Ариљски и Златиборски, па Златибор доспева и у званична документа. Први писани трагови о називу Златибор налазе се у извештајима које су у току Првог српског устанка одавде слали устаници. Слободна претпоставка је да се име користи од друге половине 18. века.

Постоје три предања о постанку имена Златибор. Извесно је да је име настало од речи златни и бор, али се не зна на који начин. Једно каже да је име настало од златне боје пашњака, што није сасвим вероватно, јер златиборски пашњаци нису толико стари. Друго каже да су досељеници из Црне Горе и Херцеговине на Златибор хвалили богатство борове шуме говорећи :“Златан је то бор!”. Треће и највероватније предање каже да је име постало од веома ретке врсте белог бора, тзв. златног бора, по сарајевском инжењеру Салиху Омановићу. Златног бора још само има у селу Негбини и стављен је под заштиту државе.

Треба правити разлику између имена планине и назива седишта некадашње административно-територијалне јединице Срез златиборски чије се територије нису у потпуности подударале. Садашњи Златиборски округ обухвата знатно шире подручје од планине Златибор.

Раковичка и Мумлава. На Златибору постоји укупно 98 пећина и 44 јаме.

Златибор је таласаста висораван и припада Динарским планинама. Просечна надморска висина је око 1000 m, а највиши врх Торник (1496 m). Веће заравњене површине на Златибору се називају пољима. Највеће је Бранешко поље код села Бранежаца и Шљивовице. Златиборска брда су већином купастог облика, протежу се гребенасто и веома стрмо падају до река и потока, одакле се опет дижу правећи тесне клисуре. У југоисточном делу планине постоји доста река понорница и пећина. Највеће пећине су Стопића пећина,

Златибор је нагнут ка северу и северозападу. Сва вода отиче у Црно море, Дрином, Бетињом и Моравицом. Познат је по пијаћим водама. Најздравије и најхладније су Хајдучка чесма и Хајдучица у Муртеници. Природних језера нема. Вештачка језера су у центру Краљевих Вода, у Рибници и на Увцу. Минерални извори су Беле воде на Мокрој Гори, бања Вапа у Рожанству и спомен чесма на Оку. На многим местима на Златибору налазе се шупља стабла, најчешће букова, укопана у земљу и пуна чисте изворске воде. Ови извори се зову стублине. На њиховом дну се налази ситно камење које воду филтрира.

Већина становника на Златибору су Срби православне вероисповести. Говоре српским матерњим језиком, источнохерцеговачким дијалектом. Златиборски говор је спор и развучен, али чист и течан. Вук Стефановић Караџић је одредио управо источнохерцеговачки дијалект за основу српског књижевног језика. Златиборци воле писменост. Још је Јован Цвијић забележио да нигде међу Јужним Словенима нема тако много самоукиј него као код Златибораца. Златиборце зову Ерама, именом које је донето из старе постојбине многих златиборских породица, Херцеговине.

На Златибору је често долазило до померања становништва, тако да има мало породича за које се може рећи да су староседелачке. Кроз читав 17. и 18. век трајала су појединачна досељавања овог краја из Црне Горе, Херцеговине, Босне и Рашке. Поред њих било је и неколико масовних досељавања. Прво после Свиштовског мира 1791-бе године. Друго после ослобађања Златибора од Турака 1807-ме. Треће и највеће у доба Уставобранитељства – тридесетих и четрдесетих година XIX века. И четврто за време босанско-херцеговачког устанка (1875-1877).

Златибор је планина изузетне лепоте, пријатне климе, пространих пропланака, бујних пашњака, водом богатих планинских потока. Лета су топла, а зиме благе. Кише падају релативно често, а снега има од октобра до маја.

Још од средине 17. века ова планина је била одредиште доконих и богатих, оних који су трагали за здрављем и миром. Прави туризам се развио тек када је на златибор дошао краљ Александар Обреновић 1893. године. У почетку најзанимљивија је била Краљева Вода, место где је краљ ручао, али се убрзо чуло и за друге висове: Палисад, Рибницу, Око. 1905-е на Златибор је по здравље дошао и краљ Петар Први Карађорђевић.

Након његовог боравка саграђени су и први велики објекти: хотел „Краљева вода“, данашњи конгресни центар „Србија“, вила „Чигота“ и пекара.

Стопића пећина

Стопића пећина се налази на североисточној страни планине Златибор између села Рожанства и Трнавe. Удаљена је 30 km од Ужица и 19 km од центра Златибора. Изнад пећине пролази магистрални пут Златибор – Сирогојно, од кога је урађена прилазна стаза до саме пећине.

Стопића пећина је речна пећина кроз коју протиче Трнавски поток. Састоји се од три спелеолошка и хидролошка хоризонта: периодично понављени, речни хоризонт и најмлађи хоризонт пукотина. Пећина је, без свог намлађег система, дуга 1 691,5 m, покрива површину од 7 911,5 m² и има запремину преко 120 000 m³. Улазни отвор је са десне стране реке Приштавице. Улаз се налази на 711,18 m, широк је 35 m и висок 18 m. Кречњачки слој у пећини датира из периода триаса и дебео је преко 100 m. Клима у пећини је под утицајем спољашње климе, зими је хладно, а лети топло.

Пећина је добила име по засеоку Стопићи, који припада селу Рожанству. Прве писане податке о пећини оставио је Радосав Васовић 1901. године у Записнику Српског геолошког друштва, а прва спелеолошка истраживања обавио је Јован Цвијић 1909. и 1913. године.

Стопића пећину чини пет целина: Светла дворана, Тамна дворана, Велика сала са кадама, Канал са кадама и Речни канал.

Туристички део пећине има неколико атрактивних елемената: пространи улаз, дугуре – отвори на таваници, сипарску купу „Псеће гробње“, водопад „Извор живота“ и низ бигрених када.

Бигрене каде представљају заштитни знак пећине. Настале су таложењем кречњака. То су удубљења оивичена каменим зидовима, односно вијугавим, руменкастим бигреним наборима. У њима се наааакупља вода која се каскадно прелива из када. Бигрене кааде су периодично поплављене. Дубине су и до 7 m.

У Речном каналу постоји вир испод кога настаје бигрени тобоган који прелази у бигрене каскаде, између којих су бигрене каде и „џиновски лонци“. Воде се слива низ каскаде стварајући слапове при малим водама, односно формира водопад при већим водама. Висина водопада је 9,44 m. Од заглушујућег хука воде не може се чути саговорник.